

Çoğaltıyorum Kimsesizliğimi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ekim 2015

Emanet verdiğim düşlerimi de çaldırdım sonunda. Aklın izbelerine yığdığım metruk yalnızlığımı almaz oldu eskici. Bizde çok var be abla, deyip sırtlarını dönüyorlar. Alsa alsa onlar alırdı diyordum da yine şapa oturdum, kös kös döndüm mahzene.

Biraz zamansız oldu hicap yüklü benliğime ters gelen ne varsa avuçlarına aldı esrikli aklımı miladi takvim.

Alıntısı sinede saklı hoşluğu gök kubbede çalıntı mizaçların her tefekkür yüklü geçmişi. Kısık ateşte piştiğinden mi nedir bu demsiz hüznün çöktü çökeli hele ki terk edilmişliğin gölgesi düştü düşeli daha sarı gün ışığı sonbahara özendiğimden mi nedir daha durgun daha kırık günlerim içimde öylesine bir burukluk ve dilimdeki tutukluk hâsıl olmuşken usulca.

Anlık geçirgenliğin nazarında ömürlük sevdalara yelken açan yürek pervazında kanıksadığım ne varsa bir bir geçiriyorum ruhun süzgecinden. Dilimin pası karanın gölgesi aldatılmışlığın ürkekliği sıra dışı günlerin sıradan demlerinde çökeldikçe bu sefer çözülmeye başlıyor dili evrenin istikameti koşullandırdığım dün pazarlarında yeni günlere uzanırken ruhum katsayısı belirsiz bir aldatılmışlığı yön bilip de uzağında iken toplu cinnetlerin.

Deliliğe sığınyorum çaprazında ateşin ve yalıtılmışlığında sevda yelinin. Telaffuzu yürekte saklı bir milat tüm öngörüler bir bir sıraya girmişken koyuldukça yeryüzü kapandıkça açmayan tomurcuklar belli ki rehaveti bana bulaştı telaşlı zaman mimlerken hayalleri.

Ansız varoluşların kerameti mi nedir peyda olan o tutarsızlık bir daldan diğerine seğirten üşengeç ruhum telaşı nasıl da dillere düşmüş rahvan gölgeler sayarken yerinde hazır ola geçmek belki de mecburiyetlerin bir uzantısı seferberlik ilan ederken o hegemonya.

Kem küm eden beden dilime atıfta bulunurcasına kapadım yüreğin kepenklerini toz tutmuş raflara gömdüm bir gün evvelki özetini gecenin kanıksadıkça her olasılığı ve gömdükçe en derine hortlayan ölü kimsesizliğin merkezine düşmüş iken yolum teğet geçerken kifayetsiz ve muğlâk ömrü sağaltıp da sığınırken kucağına bilinmezliğin.

Hepten gizli sarmalında yığdığım ellerimle ve tetiklerken tüm kaygılarım bir mızrapmışçasına boyunduruğu aşksız ithamların ve dermansızlığımı görmezden geldiğin gündönümünde kayarken avuçlarımdan bedelini ödemeye henüz hazır olmadığım yine de ebediyette konaklarken.

Hiçlik ile teneffüs ederken koşullu bağımsızlığım ve hükmederken insanoğlu tırnaklarını geçirmiş mihrap bildiği o gıybet yüklü yarınlara ve azaldıkça seyreliyorum seyredikçe karışıyorum yokluğa hicap yüklü bulutlar tüm kızgınlığını akıtırken oluk oluk karartılar belki de mubah yoksunluk pervasızca husumetini bir bir iletirken biz kapılmış giderken rehavete.

Makamsız şarkılara alışamadım gitti.

Yokluk iken mizacın yüklü olduğu şimdi çoğaltıyorum kimsesizliğimi aynalarda çözüldükçe gizemli hikâyeler adsız kahramanların cirit attığı en az sefil barınaklarında korunaklı varlıkları gözlerden uzak yaşayıp giderken düşler.

Beklenti yüklü kelebeklerin atıl yaşama kapasitesine inat devindikçe ömür ve telaşla aradıkça yeni bir çıkış noktası arz-endam ediyor yeni gün dönümü ya da hicran yüklü bekleyiş bizler tahayyül ederken varsıl ikametgâhlarımızı anlık çöküşlerin devrik yönlerin ve kargacık burgacı hayat özetlerini geçtiğimiz notları sunarken altın tepsi içinde bilinmeze odaklı hayat maceramızı mubah kılarken kader ve dökülürken salkım saçak hitabet yüklü girizgâhın notasız şarkısında asılı kalmış bir nota nazarında ya da noktalama işaretlerinin firar ettiği bir metin peyder pey çalarken birbirimizden ve belki de nazire ederken aşka niyaz yüklü söylemlerimizde saklı o tutarsızlık mı yoksa gözden uzak yaşadığımız yalıtılmışlığımızın gölgesinde devrik kuralları yok sayıp da yenide adlandırırken hayat hikâyemizi.

Olası o muğlâk düş sakinlerini kollarken ve kavuşmayı beklerken aşkın miadı henüz dolmadan yükümlü kılındığımız söz öbeklerinde mi yoksa yaşatıyoruz hayali kahramanlarımızı yoksa asılsız mı varlıksız kılındığımız o tek kişilik dünyalarımızda yoksun kılınıp da görmezden gelindiğimiz.

Fırsat bilip haykırmalıyız belki de tüm efkârı yok sayıp ve yüklenmeliyiz aşkı aşırıp romanların pembe sayfalarından. Sahi hayat ne zamandır bu denli pembeyi baş tacı etti hani nerede siyah gökyüzü bile beyaza meyletmiş ufku nasıl da baş tacı etmişiz eşleşirken hayaller gerçek imgelerle. Hoşluğun nazı, yüreğin niyazı kısaca varlığımızın tecellisi o mavi gökyüzü.

Barışık olduğumuz her seyreltide çoğalıyoruz ve damlıyoruz dolmaya mahkûm bir kez yürek çünkü doğasında var aşk ve sevgi. Mizacını yoksun kılamayacağımız kadar payidar kılınmakta güne nazire edercesine her yeni hayal.

Varsıl hâkimiyeti belki de müphem addedilen yetiler iken yoldan çıkmaya meyletmiş bir kez insan iradesi sahi bu denli mi güçsüz egolarımız ya da güç diye atfettiğimiz mi tüm yoksunluğumuz.

Hadi koyulun yola ve savurun tüm nidalarınızı.

Kenetlensek de bitsek şu husumet neye tekabül ettiğini tahayyül edeceğini bilmez iken ve dolmadan

vademiz.